

EBRIS

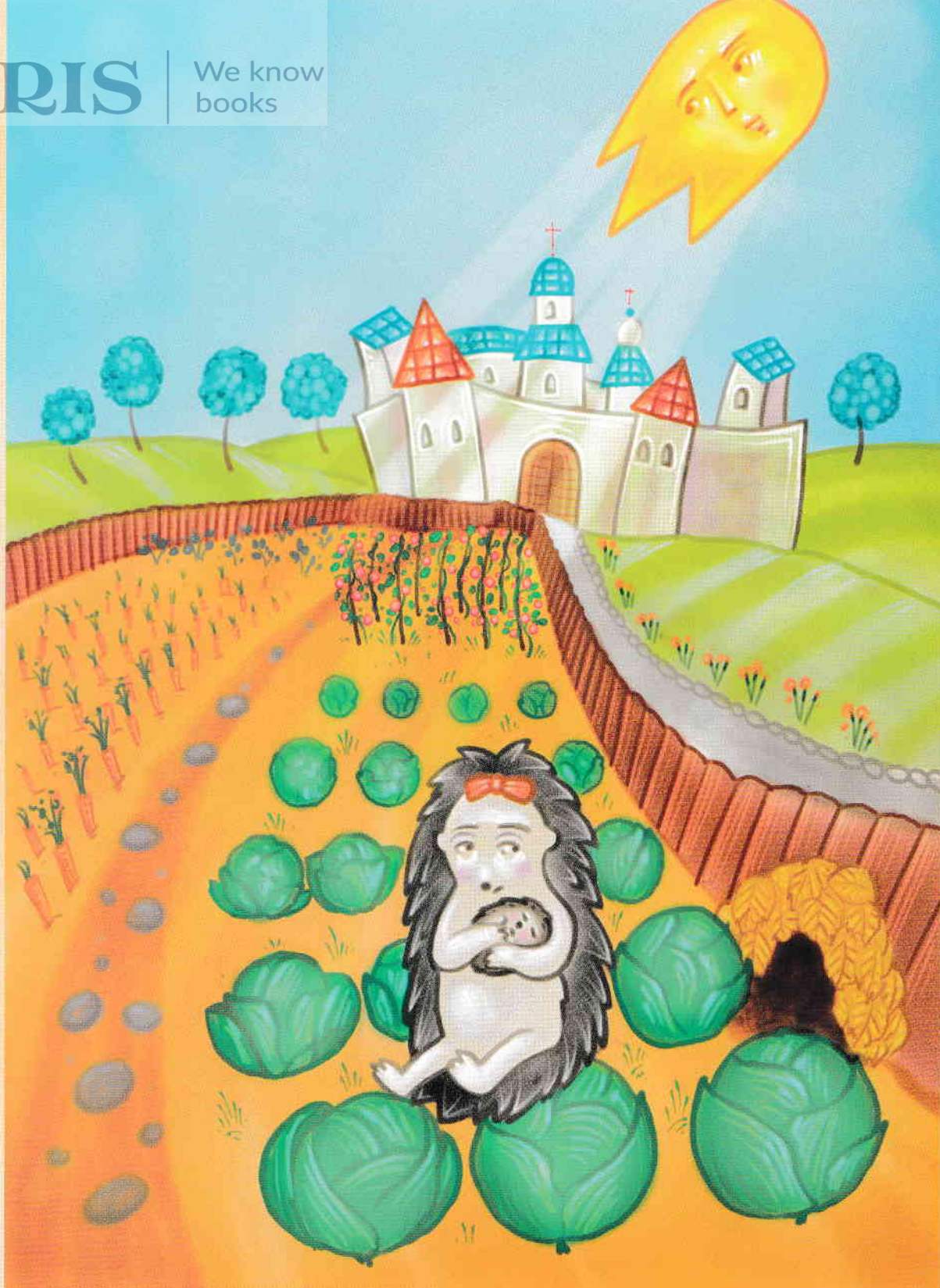
We know
books

Aricioaica învăță o lecție de viață

PREȘIA

LIBRIS

We know
books

Buna mamă aricioaică avea în burtică doi aricei. Și, pentru că i se apropia sorocul nașterii, hotărî să găsească cel mai bun loc pentru viitorul lor culcuș.

Merse ea mult și bine, dar nicăieri pe lume nu află niciun loc liniștit.

Istovită de-atâta umblat, se opri să-și tragă sufletul... când, deodată, înaintea ochilor i se ivi o mănăstire cu o grădină de poveste!

- Ce belșug pe-aici! Am nimerit pesemne în raiul aricilor! strigă ea, în culmea bucuriei, trăgând cu ochiul printr-o crăpătură din gard.

Apoi se furișă cu băgare de seamă, măsurând din priviri curtea îmbietoare și plină de culoare, în care stăteau aliniată cuminți rânduri de mingiuțe roșii, alături de roto-coale mari și verzi.

- A, nu! Astea nu-s mingii! Sunt roșii și verze. Iar dincolo sunt morcovii, care îi plac atât de mult bunului meu prieten, Rilă-Iepurilă, își aminti ea.

Mama aricioaică se îndreptă spre căpățânile de varză frumos înșirate, ca soldații în rând.

- În viața mea n-am văzut verze mai frumoase! se minună ea.

Apoi, fericită, le șopti ariceilor din burtică:

- Dragii mamei, ne-am găsit în sfârșit o casă!

Simți ceva mișcându-se în pânțele. Erau micuții, care se bucurau împreună cu ea. Aricioaica se apucă să sape o groapă printre căpățânile de varză, apoi adună mormane de frunze și le așternu înăuntru. Astfel, neștiută de nimeni, își pregăti vizuina în grădina mănăstirii.

Peste câteva zile, iată că veniră pe lume și cei doi pui de arici. Erau atât de frumoși, cu țepii lor mici și moi, ca niște zuluși de copilași! Mama aricioaică se bucură nespus când îi văzu cum se tot împleticeau, încercând să facă primii pași.

Nu după multă vreme însă, tânăra mamă băgă de seamă că unul dintre ei era orb... O mare mâhnire îi cuprinse inima!

- Oare micul meu Aricel o să-și petreacă întreaga viață fără să-și vadă mămica și frățiorul? se întreabă ea, suspinând.

În fiecare dimineață, în grădina mănăstirii veneau doi monahi, care udau răsadurile și îngrijeau țarina. În timp ce săpau varza, aricioaica și puii ei se ghemuiau și mai strâns în sălașul lor, privindu-i prin perdeaua deasă de frunze.

Într-o zi, unul dintre monahi, care umbla încălțat cu niște pantofi vechi și rupți, îl întreabă pe celălalt:

- Ai auzit de Bătrânul din pustia cea îndepărtată?

- Nu, veni de îndată răspunsul.

- Este un pustnic cu viață sfântă, ce postește și se roagă mai mult decât noi toți. De aceea, Dumnezeu i-a dăruit puterea să tămăduiască oamenii. Știi câte minuni a săvârșit? Nu-i boală pe care să nu o vindece!

- Chiar așa? se miră celălalt monah.

Aricioaica își ciuli bine urechile, gândind în sinea ei: „Ar putea oare acest Bătrân să-i dăruiască vederea și ariciului meu?”

- Cu câteva zile în urmă, își continuă monahul istorisirea, a venit la el un om pe care îl dureau picioarele atât de tare, încât de-abia mai putea umbla. Auzise că Părintele are darul vindecării. Când l-a văzut, Bătrânul l-a întrebat: „Fiule, crezi tu în Dumnezeu?”, iar el i-a răspuns: „Cred, Părinte Stareț!” Apoi a continuat: „Și crezi tu că El te poate vindeca?” „Cred, Părinte Stareț!” Atunci Starețul i-a spus: „Prea bine, fiule, acum o să-ți ung tălpile cu mir, apoi o să-ți dau să bei agheasmă și după aceea ne vom ruga fierbinte Preamilostivului Dumnezeu, ca să-ți vindece picioarele betege.”

Pelerinul l-a ascultat și, întărindu-și inima cu credință puternică, a îngenunchiat. Starețul s-a rugat Domnului, apoi l-a însemnat cu sfânta cruce și i-a spus: „Haide, fiule, scoală-te și umblă! Domnul te-a tămăduit.” Atunci omul s-a ridicat în picioare și, cuprins de-o pace adâncă, l-a mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii. Apoi, plângând de bucurie, i-a sărutat mâna Starețului, mulțumindu-i, și a plecat. Fiecărui om pe care îl întâlnea pe drum îi povestea minunea pe care o trăise.

- O, mare este Dumnezeuul nostru! strigă cel de-al doilea monah, făcându-și cruce.

Aricioaica, auzind despre această fericită vindecare, se hotărî de îndată să-l ducă și pe aricelul ei orb la Starețul cel sfânt.

LIBRIS

We know
books

